

קבוצת בחורים רבי משה היה פעל פשוט ובעל לב זהב, הוא הביא ללבבות של הבחורים החלשים שבישיבה, והיה עבורם מעין 'כתל הדמעות'. אצלו הם התירו לעצמם לפרק את המעיק על לבם ואפילו לספר על התמודדות קשה שלא עמדו בה. 'אם משה חגר ימליץ בפני אותם בחורים לשמע את שעוריו' אמרו לי בלם 'אין ספק כי הם יקבלו את דעתו'. נגשתי אפוא אל רבי משה ובקשתי ממנו לפנות לי מספר דקות מזמנו לפני ברצוני לשוחח עמו. במלים קצרות תארתי בפני רבי משה את הקשיים אשר החלו צצים בדרכי בתקופה האחרונה, ספרתי לו כי אני חש רפיון בלמוד ולבהתקדה ואף הצגתי בפניו את הרעיון אותו הגיתי לעסק בהרצאת תורה ולמצא בקף דתף 'מחוייב' להמשיך עליי. הסברתי לו אף כי רבי אהרן אינו מוכן שאומר שעורים בפני בחורי הישיבה מהמעט דלעיל וכי הרעיון אותו הציע רבי אהרן היה שאמסר שעורים בפני הבחורים החלשים אשר בלא הכי אינם מבינים את שעוריו, 'אולם דא עקא' שחתי בפני רבי משה, 'אותם הבחורים אינם מוכנים בשום אופן לותר על שעוריו של רבי אהרן על אף שאלבא דאמת אין להם כל תועלת מהם'. 'בעת אני פונה אליך, סמתי דברי, 'על מנת שתנצל את השפעתך על אותם הבחורים בכדי לשכנעם שישבימו לשמע ממני שעור, דבר אשר מלבד התועלת האישית

שאפיק ממנו אני עצמי, יביא אף להם תועלת מרבה ויקדם אותם בלמוד ובתבונה. 'בשראה רבי משה עד כמה נוגע הדבר בנפשי עד שהייתי מוכן להתבזות בפניו ולהוריד דמעות על כף, רגש אותו הענין מאוד והוא החליט לעזר לי בכל יבולתו. הוא המליץ בפני אותם בחורים לשמע את שעוריו. את אלו שהתנגדו הוא רכף ושכנע, את אלו שחששו מאחר ועדן לא הכירו אותי כמגיד שעור הוא הרגיע, עד שבסופו של דבר הסכימו בלם. משימה זו דרשה מרבי משה כוחות נפש מרבים אולם הוא לא הרפה עד שהביאה לידי סיום טוב. ואכן המאמץ היה גדאי. התחלתי למסר את השעורים והבחורים, ברוד השם, נהגו בצורה שלא תאמן. עליהם בהגנה בלמוד היתה מדהימה ממש. וגם על עצמי ראיתי השפעה לטובה. קומתי הודפפה הקרין והחשק חזרו אלי. מאז במשך שנים לא פגשתי את רבי משה עד עצם היום הזה' בזאת סים הרב שדך את ספרו הקרוי 'אמר: "לכל אחד יש שעות שפלו, לכל בן אדם יש נקודות שבידה ואין מי שלא חש מדי פעם ברפיון המאיים על עתידו הרוחני. אך צריך לדעת לקום ולהמשיך הלאה, להאחז בצפרנים ממש ולמצא עצה להחליץ מהמבוי. אותו יהודי רבי משה היה עבורי כמו חבל הצלה באותה תקופה וכיצד אפוא לא אכיר לו מוכה על כך?" (מעשה שהוצל צספר גלויפות)

מגזין תורה ומצוות

פלאי הבורא רחמנא לבא בעי - לב האדם (45) - הכל בגלל איזה נגיעת התפארות שהשארת בלב

קנאת אדם עלי שגם זה מוזק לו כשע"י צדקות מתקנאים בו ונענש חבירו ע"י אז גם הוא נענש. וז"מ הכל במשפט כי מסתמא ה' במעמקי הלב איזה נגיעה להתפארות נגד חבירו בצדקתו והנסתרות לה' אלקינו אבל בנגלות הוא שלא במשפט. כי יש נסתרות שנסתר גם לאדם עצמו רק הש"י יודע ואין לזה שום עצה רק תפלה ורחמים כי מי שנקי באמת אז הש"י שומרו ולא יאונה לו כל און שאין אחר נכשל על ידו ולכך תפלת רבנ"ה: כשנכנס לתורה דשם הוא ביותר כנודע דמשרעה תיקון הבל וע"י נתקן ואכ"מ): צדקת הצדיק

מגזין תורה ומצוות

תופינים לשבת קודש - לא מעבר לים היא

ומתן ושאר דברים כי אם התורה שבדבר ההוא ועל ידה נעשה מעצמו ומתלבשת באדם ההוא ופועלת על ידי אבריו ודבורו כאמור לעיל דהיינו בקיימו מצותיה שבדבר ההוא: ועל זה אמרה התורה (שמות ל"א-ב) ויקהל עם אלהיך בני ישראל וגו' ששת ימים תעשה מלאכה ביום השביעי וגו' שבת נז' ולהגין עדות לשון תעשה בצי"ו תחת התי"ו משמע תיעשה מעצמך אך הוא כאמור ששמה רבינו ע"ה לימד דעת את העם בני ישראל ואמר להם אף כי צורך לעסוק בעניני המלאכה מכל מקום תדעו שזה גם כן אלה הדברים דייקא שהוא התורה גם כן מה שששת ימים תיעשה מלאכה על ידה ויום ה' קודש כי בעשותו כך כל הששה ימים אז ביום השביעי יהיה בודאי קודש כי המשיך קדושה לכל השבעה ימים ואז יהיה יום השביעי קדוש כי מי שמרע בערב שבת וכו' כי מה שנקראים הששה ימים חול הוא מלשון אשר שמתו חול גבול לים כי אם ירצה ה' בביאת משיחנו במהרה בימינו אזי יהיה יום שכולו שבת כי אז יתפרדו כל פועלי און וכל הקליפות ולא יהיה רק קדושה לבד אך היום בגלותינו צריכים אנו להמשיך לששת ימי החול כי אז יש מונעים להקדושה וצריכים אנו להמשיך הקדושה על ידי מה שנקיים בכל דרכיך דעהו כנ"ל באופן שלא יעכב אותה החול והגבול והבן: נחזור לענינינו והנה כמו כן יש באדם גם כן תורה שבכתב ותורה שבעל פה והנה כי קודם שדבר האדם איזה דבור מתכוון האותיות במחשבה ובלב כי המחשבה שבמח ובלב הן תרין ריעין דלא מתפרשין ונקרא בחי' הזאת תורה שבכתב מלשון הכתוב כתבם על לוח לבך והדבור נקרא תורה שבעל פה ועל ידם מתנהג האדם בכל עניניו וצריך לייחדן שלא לדבר אחר כפה ואחד בלב הן בתורה ותפלה או אפילו במשא ומתן ושאר דברים כי כן הוא נמשך באדם מתורה שבכתב ובעל פה הרוחנים וכמו שאם יאמר חלילה איזה אדם כי די בארת מרם אזי הוא נחשב לאפיקורס חלילה כך גם כן כאן והבן. אך צריך שיהא הן שלך צדק ולאן שלך צדק ואז ישפיע השפע גם כן אצלו בדרך ישר ומי שאינו עושה כך מפריד אלופו של עולם משכינתיה כביכול ח"ו. אך צריך שיהיה כל הנהגותיו באמת אמת הוא ראש תוך סוף. ראש נכף האל"ף תוך הוא המ"ם, ת"ו הוא סוף האותיות ואז כ"ה אדם שלומדים וכשקם מלימודו עושה כל מה שהציר הרע מיעצו והנה אמרו רז"ל אי פגע בך דבוי משכחו לבית המדרש אם אבן הוא נמוח וכו' אך האמת הוא אם היה לומר באמת שיקשר את עצמו בבורא ב"ה באמת אז בודאי היה כך כי אמת הוא ראש תוך סוף כאמור ראש נקרא האל"ף מה שמקשר את עצמו באלופו של עולם ומכניסו בקרבו מ"ם הוא תוך כמאמר חול מאמר סתום מאמר פתוח כי התנלות התורה נקרא מאמר פתוח ויש גם כן נשמה דאורייתא הוא הפנימיות והנגלה נקראים לבושי התורה וגופי תורה כמ"ש והן הן גופי תורה וצריך האדם לדבק את עצמו אל פנימיות התורה בעת עסקו וזהו נקרא תוך וסוף הוא שאף אחר שיקום מלמודו וילך לסוף המדרגות דהיינו לישא וליתן בשוק במקום שיש שני דרכים ושם הוא הבחירה וזה נקרא סוף המדרגות והאותיות יהיה מקושר גם כן בבורא ב"ה ובתורתו מאחר שנקשר בהם בעת עסקו בתורה וזה נקרא לומד באמת ולשמה וזהו וטהר לבנו לעבדך באמ"ת דייקא. וזהו וזריתי עליכם מים טהורים כי התורה נקרא

לא בשמים היא ולא מעבר לים הוא ודרשו רז"ל לא בשמים במי שמתנאה את עצמו עד שהיה ולא תנרין להבין מפני מה אין התורה בתנרין בשלמא מאי שמתנאה אמרו עליו אם חכם הוא כחמתו מסתלק ממנו אלא בתנרין אמאי לא הא לא תהו בראה וגו' וגם להבין לשון הפסוק מעבר לים: אך נודע שיש לנו שתי תורות שבכתב ותורה שבעל פה. ולהבין הדבר מפני מה נחלקו לשתי תורות. הענין הוא כי זאת התורה אדם כי שיש בתורה רמ"ח מצות עשה ושס"ה מצות לא תעשה ונקרא התורה קומה שלימה רוחניות כלולה מתר"י: מצות והאדם נברא ברמ"ח אברים ושס"ה גידים גשמיים ובעשותו אחת מרמ"ח מצות עשה אזי ממשך חיות מהמצוה אל האבר הפרטי המתייחס לאותה מצוה וכן ישב ולא עבר עבירה בהודמנה לו אזי נמשך שפע חיות רוחני אל הגיד הגשמי המתייחס לאותו לא תעשה כאמרם רז"ל ישב ולא עבר עבירה נחשב לו כאלו עשה מצוה ואם ח"ו עבר על איזה לא תעשה ונתרשל מאיזה מצות עשה אזי נסתלק החיות מהאבר או מהגיד המיוחס נגד אותה מצוה פרטית ואז נקרא האבר או הגיד מת ולכך הרשעים בחייהם קרויים מתים כי הם עוברים על כמה וכמה מצות ונקראים מתים. והנה בצלם אלקים עשה את האדם אלקים נקרא התורה כי אורייתא והקביה הך והנה מבשרי אחזה אלוה (איוב י"מ, כ"ו) כמו שבאדם הגשמי צריך דווקא שיהא דבר ונוקבא כי זה בלא אז נקרא פלג גופא ובהודוונם נקראים אדם שלם כך הוא באלף אלפי אלפים הבדלות בקומה הרוחניות דבר ונוקבא בחי' דבר הוא תורה שבכתב ובחי' נוקבא הוא תורה שבעל פה וכמו שבאדם הגשמי הנוקבא לית לה מגרמה כלום אלא מהשפעת הדבר ואחר שקבלה השפע מהדבר אזי תתן טרף לביתה והוק לנערותיה (משלי ל"א, מ"ו) וכל הנהגת הבית על ידה כך באלף אלפי הבדלות תורה שבעל פה לית לה מגרמה כלום רק מה שמקבלת מהדבר הוא תורה שבכתב כי ב"י: מדות התורה נדרשת והמקור נמשך מתורה שבכתב לתורה שבעל פה ואחר כך כל הנהגת העולם ומלואו הוא על ידי תורה שבעל פה כי אם יתבונן האדם בשכלו איך בכל דבר שיפנה ויראה יש תורה ודינים דהיינו לשמה אם ישא ויתן במשא ומתן וישא על זה כמה דינים המפרשים היטב בתורה שבעל פה ויש שולחן ערוך ומה על זה ואם כאכילה אלה מילית מדינה וברכת המזון וכיוצא בזה יש תורה על זה והתורה היא שבדבר ההוא הנהגת את הדבר ההוא ונותנת חיים עליונים בו ומשפעת השפע בתוכו ואורייתא וקב"ה הך נמצא כי לית אחר פנוי מיניה והוא מלא כל הארץ כבודו וצריך לייחד את שתי התורות שלא להפרידן זה מזה כי אי אפשר לזה בלא זה והבן זה ובה וראה איך אפילו בדבר שפל כמו בית הכסא יש גם כן כמה דינים על זה וכמאמר אותו תלמיד שהלך אחר רבו לבית הכסא ואמר לו תורה היא וללמוד אני צריך כי כביכול התורה מצמצמת את עצמה בכל דבר שהוא להנהגת העולם. וזהו שאמר הכתוב (משלי ג', ו') בכל דרכיך דעהו כי צריך האדם בכל דבר אשר יעשה או יסתכל שיהא על פי התורה שבדבר ההוא ויאמין בזה אמונה שלימה כי כל הנהגת הדברים היא על פי התורה וע"ז אמרו בא חבוקוק והעמידן על אחת כי העיקר היא האמונה ואז בודאי יקיים בכל דרכיך דעהו ויחשוב כי לא הוא העושה המשא

מים. וכשלומד כך נקרא מים מהורים ומטהרים את האדם כמאמר ר"ל למה נסמכו אהלים לנחלים וכו' אבל כשאין פיו ולבו שווין ומטמא את פיו ולשונו בתהלה ואחר כך רוצה ללמוד או כביכול מטמא את התורה ה"ו ואינו מטהרו. והתורה נקראת ים החכמה וזהו לא מעבר לים היא רוצה לומר בודאי באותן התנאים שמתנהגים את עצמם על פי התורה הנקראת ים כאמור

ת"ש

מאוצרות ההפטרות – הלומים נוצצים מהפטרות השבוע במיוחד בשבילי – לשאף צל רוח הקדש

לעיל לקיים בכל דרכיך דעהו (משלי ג, ו) בוודאי הם עיקר מקיימי התורה אלא לא מעבר לים היא באותן שהן עוברים את הים ואינם מתנהגין על פי הנ"ל ושפיר דרשו לא בתנאין כי הוא דבר הלמד מענינו באיזה תנאין משתני כמפורש בכתוב והן כללים גדולים אם תזכה לקיימן אמן נצח סלה ועד ברוך ה' לעולם אמן ואמן: מאור עיניים – נצבים

מלחט מנחת יצחק

ילכו ינקותיו והי בנות הודו ורית לז בלבנות יובן עפי" מ"ד בנ"מ כל תענית שאינו עמה פושעי ישראל אינו תענית ותמוה הלא מבערים קוצים מן הכרם ונראה דהענין תענית הוא לתקן את כל המעוות מי שהוא ממאס דהינו פושעי ישראל באם שהוא יכול לתקן אותם שיחזרו בתשובה אין לה תקנה גדולה מזו. וז"ש כל תענית שאין עמה פושעי ישראל תעניתה שלא תקנו פושעי ישראל בתעניתם כדי להצטרפם בבני ישראל אינו תענית והן היה ענין הפטרת שהיה שם חלוקה. ואולם גם החלוקה היה קולט ריח טוב משאר סממנים וכמו בן קבלו פושעי ישראל ריח מגדולי הדור וית רענן ופה פרי תאר וז"ש ורית לז בלבנות פ"י שיקבלו ריח כמו קמרת בבחמ"ק המכנה לבנות וק"ל. ישנו יושבי בצלו וכו' אלו גרים שיתגוררו וישבו בצל ישראל יהיו דגן ופריהו. וזו כוונת לבנות פ"י דא' שחגרים יבואו לחסות תחת כנפי השכינה וישירו שיר לה צבאות וא' במקדש היו אומרים שיר על הנין כמ"ד משהרב בחמ"ק בטל השיר מבית המשתאות שנאמר בשיר לא ישתו יין וזהו ענין שיר שהיו אומרים במקדש וז"ש וזכרו הכונה וזכר הגרים יהיה בשיר בנין לבנות וכבר אמרנו דלבנות זהו בית המקדש וק"ל: אפרים מה לי עוד לעצבים וכו' מי חכם וישמר אלה וכו'. פי דהפילוסופים תמהו איך הלכו הראשונים בהשגח וקטרו למלאכת השמים ולהוריד השפע כי זהו הכל דלא יתכן שיקבל שום כוכב שפע לפעולה בעולם השפל כי הוא מוגבל עצמו מנשם החמישי ולא יקבל מין אחר ואם יאמר האומר שהתחמה פועל בשפלים אינו אמת כי התחמה עוברת ביסוד אש וממנו מקבלת החם וזהו חם השמש. וגם דעת הרמב"ם נוטה לזה והשיב מי שמיחס שום פעולה אל כוכב שהוא כפירה נמורה כי לא קצרה יד הכורא מלפעל בשפלים. וז"ש הנביא אפרים מה לי עוד לעצבים שמקטרוין למלאכת השמים אני עניתי ואשורנו הכונה אני משגיח בשפלים אני כבדו רענן ממני פרוץ נמצא דהכל מאתו תצא ואולם האמת שהאדם מקבל מורה מגרמי השמים ממקרים התנאים בעולם וכו' הקצור קצרה כפי הסבה הראשונה המאציל אמתו לפעל בשפלים בזה הענין ועל זה אמר כי ישירים דרכי ה' הכונה דכבר נודע שהאל יתברך נתן הבהירה לבני אדם ואלו לא היה ע"י אמצעי והיו בלם צדיקים כי מאתו לא תצא רעה ולכך נשתלשל במדרגות מפורנה למדרגה עד שהרשות נתונה לבני אדם וזהו ענין כי ישירים דרכי ה' וצדיקים ילכו בם וא"ש וק"ל. באופן אחר נראה דא' בנ"מ שאל האי מינא אם אין הקב"ה חפץ בעוברי עברה דין הוא שאם פאים על הערוה שלא יתעברו. א"ל עולם כמנהגו נוהג. וא"י עוד שם דכל כך היה השטן מרדף ביניהם ובאם שהיה שם חולה ונכנס לע"ז מיד נתרפא. ולהבין נראה כמ"ש באיוב משגיח לגוים ויאבדם ואין זה הכרח כי בדרך שאדם רוצה לילך וכו' והבא לטמא פותחין לו. וז"ש הנביא אפרים מה לי עוד לעצבים הוכיח אותם על עבודה זרה. ואפרים השיב איך לא אמון בם כי המה מראים גבורתם והיינו אני עניתי ואשורנו אני כבדו רענן ממני פרוץ נמצא. וע"ז אמר הנביא מי חכם ויבן אלה וכו' צדיקים וכו' ר"ל הפא לשהר מסייעין לו והבא לטמא פותחין לו ממני דהלך אחר ההכל לכה ימות בהבל. ואולם אוהביו בצאת השמש בגבורתו ספיר גורתם ונצצים פעין נחשת קלל ושמורים את עצמם בטהרה בימי אפלה עד שיבא המלך המשיח ויוציאנו מאפלה לאורה בעגלא ובזמן קרוב אמן: אהבת יונתן הפטרת נצבים

מלחט מנחת יצחק

לחקי הפרשה לשבת – רבי מאיזה מקום אתה?

להשיג משם ולמעלה אי אפשר לשום נברא להשיג מחמת ששער הנו"ן הוא עצם אלהותו של אין סוף ב"ה שאי אפשר בשום פנים להשיגו אפילו מלאכי מעלה כמ"ש איה מקום כבודו ולפי זה השיג משה רבינו ע"ה כל מה שאפשר להשיג לנברא ולא הניח דבר מכל מה שאפשר להשיג לנברא ולא הניח דבר מכל מה שאפשר להשיג ובודאי בשעת הליכתו כשהיה הולך ממדרגה למדרגה קודם שבא למדרגה זו שאין למעלה הימנו בודאי היה מוכרח לצאת ממדרגתו הקדומה בבחי' נפילה האמור ואחר כך עלה יותר כאמור. וזהו שאמר קודם הסתלקות מן העולם לא אוכל עוד לצאת ולבא כי עד עכשיו הוצרכתי תמיד לצאת מדרגא הקודמת ולבא למדרגה יותר גבוהה עד שעליתי למדרגה הגבוהה שאני כהיום בה שאי אפשר לעלות ולהשיג לפנים ממנה שהיא סתימא דכל סתימין כאמור וזהו שנסתמו מעינות

שובה ישראל עד ה' אלהיך כי כשלת בעונך קחו עמכם דברים ושובו אל ה' עתה מבאר הנביא איך יחזרו בתשובה דהענין הוא דמעת לדת האדם וישתער עליו מלך הצפון בלב בחיל רב לכבוש את העיר ויהפך סוללה ויעשה הר בהומות העיר ויבא שם ויעשה פתח גדול לכא שם עם כל חיילותיו. וזהו ענין עברה גוררת עברה דאם שומע אל הדיעה"ר פעם אחת ישמע לו שנית. נמצא כל המאי בני אדם הם מאיכות עברה ראשונה במדר ובמעל. וז"ש שובה ישראל עד ה' כי כשלת בעונך ר"ל דנכשלת בשאר עברות ע"י שונג העברה ראשונה הנעשית במויד. וצריך לשוב על עברה ראשונה ואולם באם התודו התודו על בלם והוא ענין קחו עמכם דברים וכו' אמרו אליו כל תשא עון ר"ל שמהו כל עונות וקח טוב ר"ל המעשים טובים וק"ל. או יאמר דהענין הוא דאם הטא אדם ונתקרת מוחליו לו. ואולם אם הוא מתעב בהטא ובכל יום ויום הוא מוסיף הטא על פשע ולא שם אל לבו וראת הבורא ונבר מתוד מעשיו שהוא כופר בעקר ומקטנו אנושה לא רכבה בשמן ותמרוקי מעשים טובים ותקנתו אל אל יתברך ליחד הבורא באהדות המהלט שהוא רואה במצפוניו ומגלה מסתוריו ואין דבר נסתר ממנו ואנה יבדה מפניו כי בכל מקום הוא מוכן לקבל נזק וזהו ענין שובה ישראל עד ה' אלקיך והטעם כי כשלת בעונך הכונה שהרבה פעמים באת לאותה מצודה וק"ל: אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב. פי דאיתא במדרש ויאמר קון גדול עוני מנשא עולם ומלאו שלך ואתה נושא ולי אי אתה נושא ותמוה ונראה דהענין הוא דאם אדם פוגם בהטא נברא משהית ואלה תולדות הם העברה. ופרנסת המשחית הוא באם מגיע נזק לאדם ומזה יהיה. ואולם אם ישוב האדם נסתלק המשחית מן האדם ושט בעולם וחי בשאר בוהות הממאה ואין לו עסק באדם כלל. וזהו ענין שהקב"ה נושא עון ר"ל שמהיה את המשחית הנולד מן האדם באם שב אליו וז"ש קון. עולם ומלאו אתה נושא ר"ל אתה מהיה אותם ולי אי אתה נושא? היינו המשחית הנולד ממנו וז"ש אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב ר"ל שישא עונותיהם והמשחיתים הנ"ל וימחל להם וק"ל: ולא נאמר עוד אלקינו למעשה ידינו. פי דהדיעה"ר ישתדל לפנות את האדם בכמה ענינים שונים ובאם לא יוכל לו אימר לו שמע נא לעצתי וחייה ועשה עברה פלונית ואח"כ תן כפר נפשך כי ירצה אלוך בזה. ואולם זהו דעת הפתיות לבנות על כתל רעוע וז"ש ולא נאמר עוד אלקינו למעשה ידינו זהו הצדקה שיאמר שהוא מגן עליו וק"ל: ארפא. משוכתם אוהבם נדבה אולם אם ישנו מהשאתם ורצה השם את הצדקה וז"ש ארפא משוכתם אוהבם נדבה כי שב אפי ממנו וק"ל: אהיה כפל לישראל וכו'. פרוש מפני דענין נשם הוא שמתעוררין אדים מן הארץ ויתקשרו למעלה ויריכו המים. ואולם הפל בא לעולם בלי התעוררות כלל בידוע וזהו ענין דהקב"ה יעביר רוח על הארץ ויתעוררו כל ידיו ארעא לשוב בתשובה שלמה ויוכלו לשאף צל רחוק וכפי ענין התעוררות דלתתא בן הוא ענין התעוררות דלעילא וז"ש אהיה כפל לישראל: יפרה כשושנה. היינו דתאר ישראל בגלותא כשושנה כמ"ד בשה"ש כשושנה בין החוחים בן רעיתי בין הבנות דהינו ישראל בין האמות וזהו יפרה כשושנה. ונד שרשיו בלבנות ר"ל דשמא תאמר דלשושנה אין לה שרשים בן והיה לבני ישראל וע"ז אמר ונד שרשיו בלבנות שיהיה להם שרשים עד בלי די וק"ל.

איתא במסכת סוטה לא אוכל עוד לצאת ולבא מלמד שנסתמו ממנו מעינות החכמה עיין שם ולהבין מאי זה לשון לצאת ולבא אם הוא על דברי תורה נדודע כי הצדיק שהולך ממדרגה למדרגה אינו יכול לבא למדרגה גבוהה מהראשונה כי אם שיפול תחלה ממדרגתו הקדומה ולצאת ממנה לגמרי ואז אחר כך על ידי שיאחו צדיק דרכו בתוקף חווק התקשרותו ממקום נפילתו לבא למדרגה גבוהה יותר מהקודם. והטעם לזה כי יתרון אור מן החושך כי מן בחי' השכות יבא ליתרון אור כי בחי' העדר צריך להיות קודם להוי' כמו בבריאת העולם שהוצרך להיות מקודם תהו ובהו ובונה עולמות ומחריבן ואחר כך היתה הויות העולמות וכמו בן בהאמור גם כן. ונדוע כי מ"ש שערי בינה נמסרו למשה חוץ מאחד שנאמר (תהלים ח, ו) ותחסרהו מעט מאלהים וגו' הכוונה שהשיג את מ"ש שערי בינה שאפשר לנבראים

החכמה והבן: שם בענין הנ"ל מלמד שהיה משה מת מוטל בכנפי שכינה ומלאכי השרת אומרים צדקת ה' עשה וגו' והקב"ה מאי אומר מי יקום לי וגו' סמליון אומר וימת שם משה עבד ה' ספרא רבא דישאל. להבין ענין ההספד שאמר ספרא רבא דישאל: דנדע ממה שמבואר אצלנו במקום אחר שיש ששים רבוא אותיות לתורה וכל איש ישראל שורש נשמתו יש לה אחיזה באותיות התורה שיש לו אות אחת שנגד בחינתו בתורה ואם יפסיק ח"ו את עצמו מן התורה אזי חסר אות אחת מן התורה וצריך לתקן הקלקול לעשות תורה שלימה ונדע כי כל התורה באותיותיה כל הששים רבוא כלולין בתחלה ועד סוף כי כל אות ואות כלול מכל התורה לכך אם חסר מן התורה אפילו אות א' פסולה למען זה כי כל אות א' כלול מכל התורה. למשל בקומת אדם הגשמי אם יארע לו כאב ח"ו באחד מאבריו מרגישים כל האברים מהמת כללותיהם ואחדותן אחד בחבירו כמו כן באלף אלפי הבדלות בקומה רוחניות שהיא התורה מהמת אחדותן שהוא אחדות א' כל אות ממנה כלול מכולה ומי שאוהו באחת אוהו בכולה ואם לאו ח"ו מקלקל בכולה וצריך לתקן על ידי הדבור והלב שהוא הרמה, מלשון חרט אנוש, לשוב בתשובה להשיב האות שנגד בחי' נשמתו הכלול מכל התורה למקומו. ועל שם כך נקראים החכמים סופרים, ע"י שסופרים אותיות התורה לבל יחסר ממנה אפילו אות אחת שמשם שורש חיותו בכדי שתהא קיימת בשלימותה כאמור מאחר שהיא כללות כאמור וע"ש זה אמרו בגמ' שסופרין האותיות שיהיו קיימים כאמור וזוהו הן מקושרים בתורה ובבורא ב"ה כי אורייתא וקב"ה חד

מאחר שאין מופסקים ח"ו משורשם שהוא התורה. וכ"ז על ידי שקיבל משה התורה ונתנה לישראל ולימד אותם דעת זה האין שיהיו מקושרים בתורה ולכן נקרא ספרא רבא דישאל שכל עיקר דעת זה יצא על ידו והוא לימד דעת והשכל את כל ישראל שיהיו בבחינת סופרים כאמור ונמצא שהוא ראוי לקרותו בשם ספרא רבא דישאל על ידי שממנו יצא דעת זה. וכמאמרנו על מ"ש במשנה דאבות במעשה דרבי יוסי שפנע בו אדם אחד ונתן לו שלום וכ"ו אמר לי רבי מאיזה מקום אתה? אמרתי לו מעיר גדולה של חכמים ושל סופרים אני. דהכונה הוא שאמר לו האדם אמור לי מאיזה מדרגה אתה באיזה בחי' אתה עובד את ה' ואמר לו מעיר וכ"ו ושל סופרים כ"ו שהוא בחי' האמור לעיל ואמר לו רצונך שתדור עמנו במקומינו להשפיל עצמך למדרגתנו להעלותינו גם כן לזו המדרגה האמור ואני אתן לך אלף אלפים דינרי זהב שאספיק לך כל צורךך בכסף וזהב והשיב לו אם אתה וכו' איני דר אלא במקום תורה כנ"ל שהיא בחי' סופרים הנ"ל שהוא מקום תורה שלא להפסיק את עצמו ח"ו מן אותיות התורה שיהיה הכללות שלימה כי הצדיקים כל חללי דעלמא הוא אצלם כמאמרנו על מ"ש כל העולם ניוון בשביל חנינא בני וחנינא בני די לו וכו' הכונה הוא כי לכך העולם ניוון בזכותו ממש מהמת שהוא במדרגה שדי לו בקב הרובים מערב שבת לע"ש שיש לו מדת הסתפקות והוא בחינת צדיק יסוד עולם שמעבר השפע לכל העולם על ידי והוא מיוחד שמים וארץ כאמור אצלנו במקום אחר והוא דר במקום תורה והבן: מאור עיניים – וילך

מִנְחַת יִצְחָק **פְּלִפְלִין מְפַלְפֵּין (41) – בתשובה ל האם להמנע מלרכוש ס"ת מצלם בדפוס עבור הילדים?**

שקורין חתן תורה, קורין לכל הנערים כדי לחנכם במצות קה"ת. ומבואר שהיה זה מנהג ותיקין ביום שמחת תורה, לחזק הקטנים בשמחתה של תורה. ומצינו עוד, שבכל השנה המנהג ליתן לקטנים גלילה, וכמ"ש בשערי אפרים (י" כ"ב), ד"מצות גלילה, אף כי רבה היא, נהגו לכבד אף לקטנים שהגיעו לעונת הפעוטות, שיש בהם דעת להבחין ענין דבר שבקדושה, ובכדי לחנכם במצות, אולי מזה גם נבע מנהג למסור להם בשמחת תורה לרקוד עם ספרי הנביאים, ובמקומות אחרים הקילו אף יותר, לתת להם גם ס"ת ממש, עכ"פ כשגדול מסייע בעדם, ולא היה נראה זה לחכמי הזמן, לכן כאשר הגו הרעיון למסור להם ס"ת מצולם, שאין בו קדושת ס"ת, אדרבה עודדו את הקטנים לזה, שע"ז יחבבו יותר את התורה, ובדומה למש"כ בשערי אפרים שער י' ב'פתחי שערים' ס"ו, "מימי תמהתי ע"ז שמוסרים הס"ת להחזיק עד קריאת המפטיר, לפעמים לפחות ערך נערים המנוערים, וכבר הבאתי מאמר הירושלמי רפ"ז דיומא, שע"י בנ"א גדולים התורה מתעלה, ואמרת אל לבי, אפשר שחכמי הדור העלימו עין מזה, לפי שהם ממציאים עצמם בזה, ומקריבים עצמם אל התורה, ומראים פנים שהם מחבבים התורה והמצוה, וטוב למשוך לבם ולא לדחותם כולי האי, וצ"ע. וע"ע מ"ב ס"י קמ"ז סקב"מ, ובהגהות הרד"ל על פרקי דר"א פל"ח אות קס"א מה שהשיב ע"ד השערי אפרים. ד[ותהלות להיית שמצאנו כע"ז בשבט הלוי ח"ה ס"י קנ"ח, שנשאל, "אם מותר ליתן לתינוקות ס"ת כאלה [המצולמים] שיש בהם כל השמות והאזכרות כס"ת כשר." ואחרי שנושא ונותן בענין קדושת דברים הנדפסים, והנימ מזה לענין ס"ת שנדפים כצורתו, מסיק כדלהלן: "ואם היה חשש שהילדים מזלזלים לפעמים בזה ומוטל הרבה פעמים בקרקע ובדרך בזיון, היה מקום לחשוש להמכור ר"ה י"ח ע"ב בתלתא במלי אדכרתא וכו', וכששמעו חכמים בדבר אמר למחר זה פורע חובו ונמצא שטר מוטל באשפה, וביטולם, ואותו יום עשאוהו יו"ט יע"ש. איברא, לבי אומר לי, שילדי ישראל ברובם יש להם רגש טבעי בכבוד התורה, ואין לדמות להאי ש"ס ר"ה הנ"ל, דשם אחרי הפרעון עומד רק לאשפה. ומה"ט קשה לי לאסור בנ"ד, דכמה פעמים ראיתי לילדי ישראל הטהורים, שמחים שמחת לבב בתורה הנ"ל, גוללין אותה, מביטים בו, קוראים בו, מחזיקים את הספר בכבוד, ואם יש גם מספר ילדים שאין נוהגין כן, מכ"מ אין בזה כדי לאסור, ומכ"מ אם יתחדש איזה מכשול בזה שנעלם מאתו, אע"פ בלגן עוד פעם. אח"כ הראו לי שמדפיסים ג'כ בגודל של מגילה גדולה, ומן הסתם ג'כ בגודל של ס"ת גדול ורגיל, זה ודאי ראוי לאסור, כי המכשול בזה קרוב (א.ה.) הנראה שכונתו שמא בטעות יסברו שזה ספר תורה כשר ויבואו לידי תקלות רבות), אע"פ שמדפיסים בתחלתו, שזה אינו ראוי לקריאה." אכן, דבר פשוט הוא שכל ההיתר ליתן ס"ת כזה לילדים, הכוונה לילדים גדולים שיכולים לשומרו בקדושה ובכבוד, ולא לילדים קטנים ממש, והכל לפי דעתו של בן, וכל ערום יעשה בדעת, וכמאמר הכתוב "בכל דרכיך דעהו, והוא יישר ארחותיך."

בתשובה לשאלה, האם יש להמנע מלרכוש ס"ת מצולם בדפוס עבור ילדים, כמנהג רבים הרוכשים בן לכבוד 'שמחת תורה:א' נקדים ונאמר, שמנהג זה ודאי יסודו בכוונה מהורה לחינוך לפי דעתו של בן, שרואים שע"ז מחבב את התורה ושמה עמה, ואעפ"י כן, מצינו כמה מהפוסקים האחרונים שדנו בזה, ובפרט ראה מש"כ הגר"מ שטרן זצ"ל, הרב ר' משה שטרן מדברצין, בשו"ת באר משה ח"ח סי' ו', דברים נמרצים בענין זה, וכדלהלן: "ברצוני להודיע ולפרסם דבר שמצטער אני על זה כמה, הלא כל הרואה בספר שד"ח (מערכת ד' בפאת השדה כלל ל"ח) ידוע שלרוב הפוסקים, לספרים הנדפסים קדושה יתירה להם, ולקצתם ומכללם המג"א דינם ככתיבה גמורה מעיקר הדין, אי"כ איך קונים? ואיך רבותינו שבגולה שיהי מעלימים עין מהדפסת ס"ת ע"י פאטאגרפיע כולה כצורתה, בצורה גדולה ובצורה קטנה, והתינוקות מטלטלים בידיהם הנה והנה לרוב בשמחת תורה, והס"ת מלא שמות קדושים ככל ס"ת הכשרה, והתינוקות קורעים לפעמים ע"י אונס, או ע"י מה ששותקים עמהם ע"י פתיחה וגלילה, ולהרבה הס"ת הזה נופל מידיהם, וזה זילזול גדול שאסור ואסור להניח לעשות, אף אם פאטאגרפיע אינו כדפוס ממש. מימי אני מדקדק שלא להניח לקטנים שישחקו עם ס"ת אלו הנדפסים ע"י פאטאגרפיע, ואיני מניח לקנות ס"ת כזה, ופעם קניתי ס"ת כזה למתנה, וכשהצצתי בתוכה, וראיתי שכל השמות הקדושים נרשמים ממש כבס"ת כשרה, נסוגתי אחור, ומאז אינני מניח לקנות ס"ת כזה, ואם אפשר אני מדבר על לב בנ"א שלא יקנו ולא יתנו לבניהם לשמחת תורה, שישחקו עמהם הילדים, ובעה"ת הרבה תקנתני בזה, אבל לא הכל, כי לא נשמע עדיין מפי שום רב דבר נגד ס"ת כזה. ע"כ אני קורא כאן לכל רבותינו שבגולה שליט"א, שיכריזו ויודיעו שלא יקנו ס"ת כזה, וכל מי שיש לו מכבר ס"ת כזה בביתו, יניחנו במקום משומר, ולא ימסור אותו לבניו הקטנים, ולא יניח לשחוק עמו כדבר הילדים ששוחקים עמו, ומי יודע כמה רעות גורם זילזול ס"ת הזה, ולא חלי ולא מרגיש, וה' הטוב יכפר." ב[מענין לציין שכבר מצינו שכע"ז עורר כבר לפני כמה שנה לגבי המנהג לקנות דגלים לילדים, הגה"צ ר' מרדכי פרידמן זצ"ל, שבספרו 'מעורר ישנים' עמ' קכ"ו, כותב, "אין ליקח לתינוקות הדגלים שכתוב בהם פסוקים ושמות", כלומר, אפילו על דגלים עם פסוק אחד הקפידו, וק"ו על ספר מלא שמות, כמו שעורר ה'באר משה' (וע"ע בעמ' ס"ו). ובספר 'שבט מוסר' פ"ז, כותב, "יש נותנין לילד ספר לשחוק בו, והוא קורע הספר, והוא עון פלילי לעשות שחוק באותיות הקודש." ומעתה, שומה עלינו לברר מאין נולד מנהג ישראל קדושים, עידן ועידנים, שלא נמנעו מליתן לקטנים 'ס"ת של ילדים' שהוא בעצם צילום של ס"ת כצורתו, כמ"ש ביבאר משה: [ג] והנה הרמ"א בסי' קמ"מ, כתב, "ויש שכתבו שמביאים התינוקות לנשק התורה, כדי לחנכם ולזרום במצות, וכן נוהגים", ובסי' תרס"ט במ"ב סק"יג כתב, "והמנהג שקודם

מה היום קיים והוא מאפיל ומאיר, אף אתם כשאפלה לכם עתיד להאיר לכם אור עולם. ועתה נבאר דברי התנחומא הנ"ל (בקושיא ד), זשי"ה הפוך רשעים ואינם ובית צדיקים יעמוד, עפי" דברי הנמ" (תענית כ"ה ע"א) ר' אליעזר בן פדת דחיקא ל"י מילתא טובא וכו', הלש לבי ונים וכו', כי אתער א"ל לרבנן וכו', דא"ל הקב"ה ניהא לך דאפכי לעלמא מרישא, אפשר המתילדת בשעתא דמוזני עב"ד הנמ", וכתב המהרש"א ז"ל, בספרים שלפניו הי' הגירסא דאחריב לעלמא ואינו נכון עיי"ש, ויותר נכון הגירסא דאפכי לעלמא, ופירושו עולמו של ר"א, ולבראו שנית, ואולי שכוונו כאן על גלגול הנשמות עכד"ק. עכ"פ מבואר דגלגול נשמות נקרא בשם הפיכה, ויתבאר דברי המדרש הנ"ל שראה משרע"ה לפניו, כל הדורות וכל גלגולי נשמות עד סוף כל הדורות, וראה הבירור שעתידי להיות לפני ביאת משיח, שיתבררו הרשעים, והצדיקים י שארו חיים וקיימים, ע"כ דורש המדרש זשי"ה הפוך רשעים ואינם, שהרשעים אף, שיהיו מגולגלים שזהו בחינת הפיכה כנ"ל, אם לא יתקנו מעשיהם, סוף שיאבדו מן העולם, כמ"ש בכתבי הארז"ל פעמים ושלש עם גבר, שהקב"ה מנסם אולי ישיבו עיי"ש, אבל בית צדיקים יעמוד, יהי לכם תקומה, ואף שלפעמים יבואו בגלגול לטובת הדור, או אפי' מגולגלים לתקן הטאם, אבל עיי' תשובה מתקנים הכל' ויחזרו הימים כמקדם, ויהי להם קיום נצחי, כמאה"כ אתם נצבים היום, שזירום על התשובה כנ"ל, ועיי' יהי ובית צדיקים יעמוד. והנה קורין בפ' נצבים בשבת שלפני ר"ה, עפי" מ"ש התוס' במס' מגילה (ל"א ע"ב) הטעם שלא להסמיך הקללות לריה, ע"כ מפסיקין בפרשה שלא תהא מדברת בקללות עכ"ל התוס', ולדרכנו יש בו עוד דברי תנחומין, כי עיי' התשובה יהי לנו תקומה, והקללות והיסורין מציבין אתכם' ומקיימין אתכם לפניו כהיום הזה שהוא מאפיל ומאיר כך עתיד להאיר לכם, ופרשה זו יש בה התעוררות גדול לתשובה, כי כולנו היינו שם באותו מעמד ונכנסנו בברית, ומשרע"ה הזהיר כולנו, כמ"ש וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל, וע"כ דבר בעתו מה טוב, לקרות פרשה זו לפני ר"ה, שיהא הקריאה מעורר בצירוף הזמן, שהוא מסוגל לזה, ובצירוף שניהם נזכה להתעורר לשוב בתשובה שלמה לפניו יתברך. ולתקן כל מעשינו, ויקייים בנו הבטחת משרע"ה אתם נצבים היום, שיהי לנו תקומה וקיום נצחי והקללות יתהפכו לטובה. ולברכה, ותכלה שנה וקללותי, ותחל שנה וברכותי אמן.

מנחת יצחק

י'הב ליה ידיה, ואוקמיה לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל(לד) – סוד מלכות בית דוד

שנוכל לצאת עם "פעקאלע" זה י'הוה בענינו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, אז אם אתה כבר מכיר, פשוט דלג לעיקר התוכן... והפעם... סוד מלכות בית דוד על קצה המזלג: מהיכל הצרכה ממלך שבו קרב עקלקות קלמוסו מספיד צטוב טעם את כל "הענינים" שמנו צלותיות הקטנות הספיות ושמענו וקחי נפסקס: שמעתי ממורי כי בידעת האדם שהשי"ת מלא כל הארץ כבודו וכל תנועה ומחשבת הכל מפניו יתברך או בידעה זאת יתפרדו כפ"א. ושמעתי ממורי שאמר לאדם אחד תקבל כל הקא עליך בעולם הזה באהבה ואו י'הוה לך עולם הזה ועולם הבא. והשיבו אדם הנ"ל רבי יה"ר שיתן השי"ת ב"ח לקבל הכל באהבה והשיב מרן אמת אמרת. ופעם אחת אמר בזה הלשון דא שווער איך שיש איש אחד בעולם ששומע תורה מפי הקב"ה ושכינתה לא מפי מלאך ולא מפי שרף ואינו מאמין עצמו שלא ידחה מאת הקב"ה חס ותלילה כי בקל יכול לדחות לנגבא דתהומא רבא ע"ש בדמ"א וכל זה שהוא דבר קשה לברר מדת מלכות שלו שגסיר ממנו כל סיג להמליך הקב"ה על כל אבר ואבר ועל כל גיד ועורק, השם יתברך שכל דבריו רחמים צוה עלינו מרן שבע שנים שעבר שמטה שנתקדש בחינות מלכות כי על ידי שמירות שבת קדש ושמימות הארץ נגבל להעלות נפשו ורוחו ונשמותו ולנבך בחינות מלכות שלמה גם בן ובחג הסכות חג של חסד אהרן ושנה ראשונה של שמשה שגובר מדת החסד ונאמר והיכן בחסד כפא כי עקר תקון המלכות בסוד החסד סוד אהרן שושבינא דמטרוניתא כי החסד דוחה קלפות נזה ממלכות שמים וממתיק דיניה תקשים והנהיגה קשה שלה להונות עיני הרשעים להשפיע להם שלווה ולנסר הצדיקים בעני וענוי צרות ויסורים בלי מנוחה גלות ומלטול צער ושעבוד והרשעים שלמים ושקטים עולין למעלה וישראל עם הקדש קדש קדשים יורדין למטה ומי שהוא מקדש ביותר יורד עם השכינה ביותר עד ישקוף וירא השם וירחם ברחמים מרבים וגדולים ולולא מדת החסד הממתיק דיניה הרבים דינא דמלכותא היו כל ישראל מוכרי רבב בחללים רעים הלילה ולכן בעת התגלות החסד המלך קורא משנה תורה חותם המלכות עד התקחות בהקלה העם אנשים ונשים וטף ונרף אשר כבר נמתק מקלפות נזה אשר בשעריך למען ישמעו ולמען ילמדו הכל כפי ויראו את י-ה ו-ה אלהיכם לקבל עליו יראה מלכות שמים

בששון ובשמחה בגיל וביראה התחלנו זה מכבר בס"ד מדור קדש אשר יעסק א"ה בסגות הנלמות והמפרטות אבל כאן נשתדל להביא טעם נכון ואמתי שביא להתרגשות רבה ולהתפעמות בנימי הנפש לשומעים שמתמלאים בשמחה עצומה ולרחף כפסח מעל הקרקע מרב התלהטות הלב לאבינו שבשמים ומקבלים פוחות מחדשים לעבודתו יתברך "חדש כנשר נעורכי" לחדש ולהתחדש בעזרת צור עולמים חי חיים אשר בידו נפש כל חי הנותן אמרי שפר, ובכן מה אשיב לה' כל תגמולתי עלי פוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא, אשריה לה' כי גמל עלי והפליא חסדו עמדי על אשר זכני לפתח עזר לעולמות חדשים ואור קדש אור מתוך, גלעיני ואביטה נפלאות מתורתך. הנה סוגיא אקטולית במיחד ליינו והנה כתב רבינו ר' יואל טייטלבוים האדמור מסאטמר זצ"ל הדברי יואל הסבר נפלא על איתא בסנהדרין (ל"ז ע"א) עמ"ש שם הנהו בריוני דהוה בשיבכותי דר' זירא, דהוה מקרב להו, כי היכי דניהדרו בתיובתא, כי נח נפשי דר' זירא, אמרי עד האידינא הוה ר' זירא בעי עלן רחמי, השתא מאן בעי עלן רחמי, הרהרו בלביהו ועבדו תיובתא, והקשה המהרש"א ז"ל מזה יש להשיב, במה שאמר משה הן בעודני עמכם ממרים הייתם עם ד' ואף כי אחרי מותי, וזה א' מעשרה ק"ו שבתורה, הא איכא למפרך, דיאמרו עד האידינא, הוה משה בעי רחמי עלן, השתא מאן בעי רחמי עלן, ויהרהרו בתשובה כעובדא דר' זירא הנ"ל, יעיי"ש מה שתיירין ולדרכנו הנ"ל שכל הנשמות והגלגולים שבכל הדורות עמדו שם בנופם ודיבר משה אל כולם, וראה בחוש מדרגתם העתיד, שלאחר הסתלקותו לא יהיו עוד בבחי' זו, ושבחייו היו מושפעים יותר מכח צדקתו, ע"כ ראה שהק"ו אמת, ואף שלפי הסברא יש לו פרכא כקושיא המהרש"א, אבל משרע"ה ראה בחוש שהק"ו אמת, וכמ"ש ק"ו, הישמח משה זל"ה דהכח עדיף מנביא להשיג אפי' מילתא דתליא בבחירה, וע"כ אמר כי אנכי ידעתי וכו'. ומעתה עיי' ירמוז הכתוב אתם נצבים היום, כי משרע"ה דיבר זאת אל כל הדורות, ואף לדורינו השפל בעיקבתא דמשיחא, וראה בחוש מצבם ומדרגתם, וע"כ זירום על התשובה וניחמם, כפרשי' הרבה הכעסתם למקום ולא עשה אתכם בלי, ועיי' תשובה אפשר לתקן הכל, להחזיר הימים. ולחדש ימינו בקדם, ועיי' יהי לכם תקומה ונאולת עולם. וע"כ אמר אתם נצבים היום שיהי לכם תקומה כמו שדרשו בתנחומא עיי', ובית צדיקים יעמוד, שיהי לכם עמידה עולמית, וכ"ז יהי עיי' היום, שתחזרו הימים למקומם, וע"כ פרשי' ז"ל וכן הוא בתנחומא, דמלת היום לדרוש בא,

י'הב ליה ידיה, ואוקמיה לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל(לד) – סוד מלכות בית דוד

הנה תהלות לאל עליון וזה אותנו הי' יתברך להוסיף מדור קדש שהתחלנו בס"ד זה מכבר, ששמרתו הפשוטה להלהיב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הכל לא מדיילי אלא מרוב הנאון המפרסם בנגלה ובנסתר בויציא קדישא חסידא ופרישא בנן של קדושים כקש"ת מוהר"ר יצחק יהודה ויהיא ספרין זצ"ל אביד דקין קאמרנא בעל "היכל הברכה" ואוצר החיים" ועוד... האדמו"ר מקאמרנא איש קדוש וכל רז לא אגיס לה, שופך אור קדש ומצחצח והדושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מויוות שונות המשלמים את הלב ומגלים רק ספח מאור תורתו הוורת תורת אמת, ובאמת שיש בדרביו הרבה משנים בקבלה, ודבריו דברים עמוקים, אף החלק העקרי שנתמקד בו כמדור זה הוא לשונו הנהגה ואהבת ישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, הקלה רף ולמור נפשות פצועות הנקוקות כל כך ליתם של אבא אוהב ותומך, ונוטע תקנה, והתחלה חדשה. ואור קדש מפציע ומחדש את הבריות בחיות חדשה ולב שמה, ובמחנה שגם מי שלא מבין בסוד הענינים, ימצא מרגע לנפשו (וכ"ש מי שכבר בא בסודם של דברים) ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות ובכריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שבמעט שכן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלה אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהתבק בו יתברך. ולאו מה שצמח בהקדמה "קחו ספרי והטעמם עו וזמנסכי פי לך נבלתי נתפשת על ידי התקנה זאת בעולם על פי דרכי מן אור צדעת הימים אמנו מפלח אמנו מכסה רבנו הקלוף אור המאיר אור עינינו ושלחל בן חלעור בן ערה הריב"ש טוב אשר האיר עינינו צארכו נכה עד צילת ינו ואתרי תלמידי הקולטים ממסכים מן הקולף הזה הסמך מלתי השלינו הגביר ואם יקשה לה אחי על חריכות צדוים שהכרח לי מנל המנגל לזכור פתם חלני נסמך משלטה גדולי עולם ואין צי פחד משום פגע ונגע פי פתי רב ועגום פלתי ספקי וקלתי לי לכתב בן ומדנו אורי לכן זכות ואני ממסך רביעי למן הריב"ש או שלטי ולי צנה סגרת והסגרת לא יגעה" ומעתה, יש להתחוק ולהוסיף קדשה ובפרט בזמן הזה כהודש אלול בעוד בשבוע אנהנו נצבים כבר ב... ראש השנה ויש לקחת זאת בהשבו. ולכן יש לנצל הידמונות פז ואת להתאמן ולהתקרב אל הי' יתברך, בסיים כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב ברי

דברי תורה לסעודה רביעית מקלה ובחובותיה נאול מהחפז הפקר יאמר בקול הם ובשמה ה' היא סעודתא הדרה מלפא

